

Iránytű

Az edelényi Szent Miklós Görögkatolikus Iskola és Óvoda kiadványa

BÚCSÚ

Elérkezett a búcsú ideje. Az osztályfőnökök, akik a 8 év alatt minden téren képviselték és segítették tanítványaikat, most egyfajta örömteli, elégedett büszkeséggel, ugyanakkor némi izgatott szorongással telve tekintenek osztályukra. Az elválás visszafordíthatatlan eseményét mindenki másképp éli meg. Van, akinek jobban fáj a búcsúzás, van, akinek kevésbé, de az biztos, hogy a 8. osztályosok ünnepélyes ballagása mindig valamilyen keserű hangulatot áraszt. Ebben a pillanatban, melyben öröm és bánat egyszerre van jelen, egy kicsit megérezzük az élet súlyát, talán meg is rettenünk tőle. Hogy fogják tanítványaink megállni a helyüket az új iskolákban, hogy tudnak majd beilleszkedni abba a másik közösségbe? Megtalálják- e számításait, megismernek- e új barátokat? Bár a gyerekek többnyire nem hiszik el, nekünk, tanároknak nem könnyű őket elengedni. Magunkhoz szelídítettük őket, és hiányuk egyfajta űrt hagy a lelkünkben. Ezt persze idővel betölti az őket követő évfolyamok, osztályok gyermekerege, hisz ez az élet rendje, de a személyes, kedves emlékek örökre megmaradnak, sőt a kevésbé szépek is megszépülnek az idők során. Victor Hugo idézetét szem előtt tartva kívánunk sikeres, eredményekben gazdag életet.

„Légy hasonló az égen szálló madárhoz...aki a törékeny gallyon megpihelve átéli az alatta tátongó mélységet, mégis vígan énekel, mert bízik szárnyi erejében.”

2005 - 2013

1. Mi volt Gabika nének az osztályával kapcsolatos legszebb, legkedvesebb élménye? Mire emlékszik a legszívesebben?

- Sok közös élményünk volt a négy év alatt, de a legkedvesebb emlékem egy osztálykiránduláshoz fűződik. A 6. osztályban Sátoraljaújhelyre mentünk kirándulni. Mozgalmas nap volt: többször beültünk a libegőbe, és a bobba, lecsúsztunk a hófánkon, és egy kiadós eső után nehezített terepen vágott neki az osztály tanulóinak többsége a kalandtúrának. Voltak, akik erre nem is vállalkoztak. Akik elindultak az erőt és ügyességet próbára tévő túrára, egymást segítve, biztatva mindannyian elértek az utolsó próbatételig, a lecsúszó drótkötélpályáig. Itt utolsónak maradt az osztályunknak az a tanulója, aki olyannyira nem tartozott a legügyesebb, legerősebb, legtalpraesettebb diákunk közé, hogy már az is elismerésre méltó cselekedet volt tőle, hogy egyáltalán vállalkozott a próbatételre. Minden feladatot teljesített kisebb- nagyobb nehézségek árán, de úgy látszott, hogy az utolsó nehezebbnek, félelmetesebbnek tűnt számára és már valószínűleg nagyon fáradt is volt. Hosszan állt a 100 méteres drótkötélpálya egyik végén és úgy tűnt, hogy feladja, nem csinálja meg az utolsó próbát. Ekkor az osztálytársai szinte egy emberként hangosan, ütemesen biztatni kezdték, és addig folytatták, míg sikeresen át nem jutott az utolsó akadályon is, majd megtapsolták őt. A túravezető ezután odajött hozzám, és azt mondta: "Én a kalandpark megnyitása óta vezetek túrát, de ilyet még nem tapasztaltam. Büszke lehet az osztályára!" Az voltam. Tanítványaim emberségből, biztatott osztálytársuk pedig elszántságból, bátorságból vizsgázott jelesre.

2. A 4 év során számtalan nehéz helyzet alakította, formálta az osztály közösségét. Mit gondol, mennyire kovacsolódott össze az osztály, hogyan jellemezné Gabika néni a gyerekek egymáshoz fűződő viszonyát?

- Bár az osztályom tanulói alapvetően mindig toleránsak és elfogadók voltak, de ötödik osztályban még gyakori volt a csúfolódás, alkalmanként a verekedés, fenyegetőzés. Ezek az évek során megszűntek, illetve minimálisra csökkentek. Mára a kamaszokra jellemző kritizálás és fokozott érzékenység okoz alkalmanként nézeteltérést a tanulók között. Kívülállókkal szemben azonban megvédik egymást. Természetesen a mi osztályunkban is alakultak ki kisebb - nagyobb baráti csoportok, de ezek között nincs ellenségeskedés. Úgy látom, hogy a ballagáshoz közeledve az osztályom tagjai egymáshoz is egyre közelebb kerülnek.

Szent Miklós Görögkatolikus Általános Iskola

8.a

2005-2013

 Németh Dávid		 Nagy Szabolcs
 Bodnár Adám	 Pirkó Petra	 Katinszki Viktória
 Bátki Benjámin	 Molnár Fruzsina	 Horkay Patrik
 Barta József igazgató	 Vodila Sándorné osztályfőnök	 Gelema Georgina
 Szász Martin	 Csóti Barbara	 Nyírsák József
 Kovács Lajos lelki vezető	 Tóthné Gál Judit igazgatóhelyettes	 Kerekes Imre igazgatóhelyettes
 Gál András igazgatóhelyettes	 Tóth Edina	 Juhász Richárd
 Dudás Bettina	 Deák Petra	 Lukács Zsuzsanna
 Hajás Hanna	 Kiss Enikő	 Rózsi Eszter
 Csomár Vanda	 Klári Kinga	 Rencsisovszki Tamás

3. Mit érzett Gabika néni a legnehezebb feladatnak az osztállyal kapcsolatban, mi volt a legnagyobb kihívás?

- Ötödik osztálytól kezdve az egyik legnagyobb kihívás számomra, hogy elérjem tanítványaimnál a rendszeres házi feladat, illetve a vállalt vagy kapott feladat határidőre való elkészítését, elvégzését. Úgy látom, hogy az osztályomban tanító kollégáimmal együtt értünk el ebben látványos eredményeket, de attól tartok, hogy a középiskolai kollégáimnak is lesz még ezen a téren feladatuk. Az utolsó évben tanítványaim egy részének sajnos nagyobb nehézséget jelentett a házirend egyes pontjainak betartása, mint egy témazáró dolgozat megírása. Bízom benne, hogy előbb, vagy utóbb megértik és belátják, hogy a házirend, a szabályok betartása az egész iskola, és valamennyi tanuló érdeke, mindannyiunk biztonságát, erkölcsi fejlődését szolgálja.

MI ÍRTUK... A 8.A OSZTÁLY TANULÓI ÍRTÁK

Búcsú iskolámtól

Gyorsan múltak el az évek,
hátrahagytak sok emléket.
Mennyi móka, kacagás,
diákcsínyek, óra előtti izgulás.
Ó, az a sok padkoptatás,
kora reggeli tanulás.
Most már vége, nincs tovább.
Mi vár ránk majd ez után?
Tán visszasírjuk majd a napot,
amikor először átléptük a kaput.
Szívünkben mély nyomot hagyott,
de mennünk kell, átadjuk a botot.
Most búcsúzunk és ballagunk már,
Isten véled drága iskolánk!

Kléri Kinga, 8.a

Rendkívül gyorsan eljött a 8. osztály. Emlékszem, amikor elsőként még félénken léptem be az iskola ajtaján édesanyám kezét szorongatva. Beállítottak az elsősök közé az osztálytársaimhoz, a mai napig nem felejtettem el az akkori arcokat. A tanárok mosolyogva vártak minket, és én nagyon féltem, mert még nem ismertem senkit. Ahogy telt az idő, egyre jobb kis csapat lett belőlünk, jó kapcsolatok, barátságok szövődtek. Nagyon sok mindent éltünk együtt át. Izgultunk a felmérések előtt, szorongtunk a padban várva, hogy vajon ki lesz a következő felelő. Sok élményt nyújtottak a kirándulások, gyermeknapi programok, felejthetetlenek voltak a farsangok is. Ezek közül nekem az utolsó volt a legemlékezetesebb. Nagyon élveztük a szereplést, főleg azért, mert mindannyian beleadtunk mindent, amit csak tudtunk. Most már hamarosan elballagunk. Hiányozni fog mindenki. Búcsúzóul mindenkinek sok sikert és minden jót kívánok.

Tóth Edina, 8.a

A nyolcadik év végén már minden elmúlt év olyan távolinak látszik, hiszen már a jövő lebeg a szemünk előtt, amelytől mindannyian a jobbat várjuk. Ilyenkor minden régi emlék kedvesebbnek látszik, mert tudjuk, az idekötődő emlékeink sorának vége szakad. Jó visszagondolni, milyen félve jöttünk be első nap az iskola kapuján, milyen nehéz volt megszokni, hogy az élet már nemcsak játékból áll. Jó elrövedezni a szürkének induló iskolai napokon, melyek a nap végére mindig színesekké váltak, jó visszagondolni a vidám sportnapokra, az osztálykirándulásokra, gyermeknapokra. Jó újra átérezni a sikerek, győzelmek ízét, és most már bölcsebben gondolunk vissza a kudarcok, veszteségek keserűségére is. Jó gondolni a tanárainkra, akikre talán néha haragudtunk, noha ők jót akartak nekünk. És végül a legszebb emlékek az osztályhoz kötődnek, amelyet most el kell hagynunk. Vegyes érzések kavarnak bennem, mert hiányozni fog, ami hamarosan elmúlik, de várom azt, ami jönni fog.

Gemela Georgina, 8.a

1. Mi volt Irma néninek az osztályával kapcsolatos legszebb, legkedvesebb élménye? Mire emlékszik a legszívesebben?

- 2009. AUGUSZTUSÁBAN AZ IFJÚSÁGI HÁZ ELŐTT KERESTÜK EGYMÁST ELŐSZÖR. EGY CSAPAT 5. OSZTÁLYOS TANULÓ KERESTE OSZTÁLYFŐNÖKÉT, ÉN KERESTEM AZ OSZTÁLYOMAT. NAGYON ÉLES EMLÉK EZ BENNEM A MAI NAPIG. AKKOR, OTT ÚGY TÚNT, KÖLCSÖNÖSEN ŐRÜLTÜNK EGYMÁSNAK. NEM VOLTAM FÉLELEM NÉLKÜL, UGYANIS TÓTH ATILÁNÉTÓL, EDITKÉTŐL OSZTÁLYT ÁTVENNI ÖRÖM, DE EGYBEN NEHÉZ FELADAT IS. AZ ALSÓ TAGOZATON TANÍTÓK SZOROSABB KAPCSOLATOT TUDNAK KIALAKÍTANI AZ OSZTÁLYAIKBA JÁRÓ TANULÓKKAL, DE ÉN IS ÚGY GONDOLOM, HOGY OSZTÁLYFŐNÖKKÉNT MÁS MINŐSÉGŰ A KAPCSOLAT TANÁR ÉS TANULÓ KÖZÖTT, MINTHA CSAK SZAKTANÁRKÉNT TALÁLKOZIK AZ EMBER A GYEREKEKKEL. NEM KÖNYNYÍTETT A HELYZETEN AZ SEM, HOGY MATEMATIKA ÉS KÉMIA SZAKOS TANÁR VAGYOK. KEVÉS AZ A TANULÓ, AKI KIMONDOTTAN EZEKET A TANTÁRGYAKAT KEDVELI, ÉS A MÉRÉSEK ALKALMÁVAL IS MINDEN ESETBEN EZ AZ EGYIK TANTÁRGY, AMIBŐL PRODUKÁLNIUK KELL.

2. A 4 év során számtalan nehéz helyzet alakította, formálta az osztály közösségét. Mit gondol, mennyire kovácsolódtott össze az osztály, hogyan jellemezné Irma néni a gyerekek egymáshoz fűződő viszonyát?

- ÚGY ÉRZEM, ELÉG NEHEZEN VÁLTAK KÖZÖSSÉGGÉ. AZ ÉVEK SORÁN ÉRKEZTEK IS TANULÓK AZ OSZTÁLYBA, DE A RÉGIEK IS NEHEZEN TOLERÁLTÁK EGYMÁST. AZ ÉLETBEN PEDIG NAGY SZÜKSÉGÜNK LENNE ERRE A KÉPESSÉGÜNKRE, HISZ BÁRMILYEN KÖZÖSSÉGBEN ÉLÜNK, FONTOS, HOGY ÚGY ÉLJÜK ÉLETÜNKET, ÚGY ÉLJÜK MEG SZABADSÁGUNKAT, HOGY KÖZBEN MÁSOKAT NE KORLÁTOZZUNK, NE ZAVARJUNK, NE AKADÁLYOZZUNK. NEM KIS KIHÍVÁS EZ. MÁRA -NAGY ÖRÖMÖMRE -SOKSZOR LÁTOM ŐKET TANÓRÁKON KÍVÜL IS EGYÜTT KISEBB- NAGYOBB CSOPORTOKBAN BESZÉLGETNI. MIRE EL KELL VÁLNIUK, RÁDÖBBENTEK, MILYEN FONTOSAK EGYMÁSNAK, ÉS SZÍVESEN TÖLTIK EGYÜTT A SZABAD IDEJÜKET. SZERENCSÉRE AZ OSZTÁLY 13 TANULÓJA A SZENT JÁNOS KÖZÉPISKOLÁBAN FOLYTATJA MAJD TANULMÁNYAIT, ÍGY ŐK TOVÁBBRA IS EGYÜTT MARADHATNAK.

3. Mit érzett Irma néni a legnehezebb feladatnak az osztállyal kapcsolatban, mi volt a legnagyobb kihívás?

- A MINDENKORI NYOLCADIK OSZTÁLYOSOKNAK MEGVAN AZ A TÉVKÉPZETE, HOGY A FELVÉTELI UTÁN MÁR NEM KELL TANULNIUK. EZT SAJNOS AZ ÉN OSZTÁLYOM TANULÓI IS ÍGY GONDOLTÁK. A TAVASZI IDŐSZAK AZZAL TELT, HOGY MEGGYŐZZEM ŐKET ARRÓL, EZ BUTASÁG, ÉS VESZÉLYEZTETI A KÖZÉPISKOLAI TOVÁBBTANULÁSUKAT IS. SAJNOS EREDMÉNYTELEN MARADTAM EZEN A TÉREN, ÉS EZT MINDENKÉPPEN KUDARCKÉNT ÉLTEM MEG. AZ UTÓBBI ÉVEKBEN SAJNOS EGYRE GYAKRABBAN TAPASZTALNI AZT AZ ORSZÁGOS TÁRSADALMI JELENSÉGET, HOGY SOK EMBER ERŐFESZÍTÉS NÉLKÜL SZERETNE JÓL, SŐT EGYRE JOBBAN ÉLNI, SZERINTEM EZ NEM JÓ FILOZÓFIA. AZT REMÉLEM, SIKERÜLT BELÉJÜK PLÁNTÁLNI: A KÖTELESSÉGTUDAT, A KITARTÁS, A RENDSZERESSÉG, A FELELŐSÉGVÁLLALÁS ÉS A MUNKASZERETET KÖVETENDŐ TULAJDONSÁGOK. GALILEINEK TULAJDONÍJTÁK A KÖVETKEZŐ MONDÁST: „AZ EMBERT NEM LEHET VALAMIRE MEGTANÍTANI, CSAK HOZZÁ LEHET SEGÍTENI, HOGY A TUDÁST MAGA SZEREZZE MEG.” MEGGYŐZŐDÉSEM, EZ AZ ISKOLA, EZ A TANTESTÜLET MINDENT MEGTETT AZÉRT, HOGY EZT A SEGÍTSÉGET MEGADJA DIÁKJAINAK. KÍVÁNOM A VÉGZŐS TANÍTVÁNYAINKNAK, HOGY ÚJ, VÁLASZTOTT ISKOLÁIKBAN ÉREZZÉK JÓL MAGUKAT, ÉRJENEK EL SIKEREKET A TANULMÁNYI MUNKÁBAN, KÉSŐBB A MUNKA VILÁGÁBAN, HOGY BÜSZKÉK LEHESÜNK RÁJUK!

Szent Miklós Görögkatolikus Általános Iskola 8.b 2005-2013

Majoros Máté

Beregszászi Roland

Pálózi Ákos

Szendi Mátyás

Barta József
igazgató

Lénárt Martin

Pásztor Tamás

Kovács Lajos
lelki vezető

Tóthné Gál Judit
igazgatóhelyettes

Kerekes Imre
igazgatóhelyettes

Vargáné Beregszászi Irma
osztályfőnök

Kovács Donát

Képes Krisztián

Szerafi Balázs

Kelemen Tamás

Novák László

Bábás László

Marcinkó Levente

Sonkoly Vanessa

Szuhai Kitti

Laczkó Fanni

Fazekas Dorina

Varga Luca

Árvai Attila

Csabai Tibor

Fedor Dávid

Molnár-Gál Máté

Bor Bernadett

Kovács Laura

Dienes Réka

Fazekas Réka

Csibony Kitti

Salamon Krisztián

MI ÍRTUK... A 8.B OSZTÁLY TANULÓI ÍRTÁK

Nyolcadikos lettem! (A fogalmazást még a tanév elején írta Fanni...)

Nyolcadikos lettem! Még mindig furcsa ebbe belegondolni, hiszen már lassan 2 hónapja elkezdődött az iskola. De szerintem ezzel nem csak én vagyok így egyedül. Ez a fogalom, hogy "8. osztály" sok mindent foglal magába. Először is, hogy sokkal többet kell tanulni. Persze az előző évek sem voltak gyengék, főleg a 7. osztály, de ez az évfolyam kifejezetten kemény. Hajtani kell a tölem telhető legjobb jegyért, hiszen jön a felvételi! Igen, a 8. osztályról nekem az első dolog, ami az eszembe jut, az a felvételi, a továbbtanulás. Mindenki arra törekszik, hogy felvegyék abba az iskolába, ahol szeretne továbbtanulni. Ha nem így történik, akkor nem biztos, hogy abban a másik suliban jól fogja érezni magát. És utána 4 évet ott kell eltöltenie... Úgyhogy sok minden múlik ezen az éven! Végül is a jövőnk... Emiatt nagy a nyomás mindannyiunkon. Bár vannak olyan diákok is, akik ilyenkor sem fordítanak sok figyelmet a tanulás felé, akár csak az előző években. Lényegében ennek az egész továbbtanulásnak a legfontosabb része a központi feladatlap megírása. Azon áll, vagy bukik minden, hiszen a legtöbb iskola ezt veszi figyelembe a legjobban a felvételinél. Ha ez nem sikerül, akkor el is búcsúzhatunk a hön vágyott iskolától, mert annak löttek! A tanáraink ezért próbálnak minket valamilyen szinten felkészíteni rá, így ingyenes előkészítő foglalkozásokat indítottak iskolánkban. A középiskolákban is vannak ilyen lehetőségek, de azért már fizetni kell! Itt kétszer 60 percben próbálunk matek és magyar feladatokat megoldani a kijelölt tanárok segítségével, kisebb-nagyobb sikerrel. Ezekben a foglalkozásokon sajnos elég nagy hangzavar szokott lenni, mert rengetegen vagyunk egy csoportban. De valamennyi azért csak megmarad a fejünkben... Reméljük! És ott van még a szóbeli és írásbeli felvételi. Persze ez nem mindenkinek muszáj, de akik tagozatos osztályba jelentkeznek, azoknak kötelező. Itt a választott tantárgyból kérdezgetnek, felmérik a tudásodat írásban és szóban egyaránt. Nem kis felkészülést igényel, ezért a legtöbben előtte magántanárhoz is járnak, hogy kellően felkészítse őket a megmérettetésre. Aztán vagy sikerül, vagy nem. Ezután a feszült és kemény tanulással eltelt időszak után jön a várva várt lazítás! Na, de ekkor se kell annyira elengedni magunkat, még ott van az év végi bizonyítvány, de azért valamennyire fellélegezhetünk. Hamarosan megjönnek az értesítők a választott iskolákból, hogy felvettek-e, vagy sem. Ennek vagy önfeledt ugrándozás vagy sírás a vége, reméljük ez utóbbiban csak kevés társunknak lesz része. Aztán ahogy közeledik a nyár, jön az év vége, és elballagunk. Jobbik esetben. Furcsa érzés kerít hatalmába, ha arra gondolok, hogy már csak egy fél év, és itt hagyjuk ezt a közösséget. Az általános iskolát, ahol elkezdődött minden. Kicsit azért elszomorító a gondolat, hogy hamarosan vége, hiszen mégis itt töltöttem el 8 évet! Majdnem egy évtizedet. Szinte itt nőttem fel, itt tanultam meg az alapokat, amiket majd később tovább bővíthetek, itt jöttek létre az első igazi barátságok, viták, titkos szerelmek, emlékek. Emlékek, amelyeket soha el nem felejtünk és az életünk része marad, örökre.

Laczkó Fanni, 8.b

1. Mi volt Ibolya néninek az osztályával kapcsolatos legszebb, legkedvesebb élménye? Mire emlékszik a legszívesebben?

- Nagyon szívesen emlékszem vissza arra, az első alkalomra, amikor az osztállyal találkoztam. Beléptem az osztályba, és láttam 28 rémült arcot, és olyan csend fogadott, ami azután soha többet. A közös bemutatkozás után megbeszéltük, hogy mit várunk el egymástól, de fogadalmaink felét sem valósítottuk meg. Az első benyomások pozitívak voltak, mert a következő órán már nem az a szende közösség fogadott, aminek akkor én nagyon megörültem, mert úgy éreztem elnyertem a bizalmukat. Az alsós tanító néni (Fóris Mártonné) elmondásai beigazolódtak, ezek a gyerekek nagyon szerethetőek, és nagyon színes egyéniségek. Lehetetlen volt Marika néni nyomdokaiba lépni, mivel Ő minden órát velük töltött, természetesen ezzel nagyon közel tudott kerülni a védelemre és szeretetre szoruló kicsi gyerekekhez. Nagy örömmel tapasztaltam, hogy hamar megszokták a felső tagozatot. Rövid idő után már teljesen természetessé vált, hogy minden órára más tanár jön. Amikor minden tanulóval külön-külön is elbeszélgettem, megtapasztalhattam azt a pozitív kisugárzást, amivel az 5 -6. évfolyam kisebb nehézségekkel telt el. Sikerül megszerettetni a tanított tantárgyamat, a természetismeretet is, aminek külön örültem. Ezt abból szűrtem le, hogy az órákra sok-sok „pluszt” hoztak, és azon versenyeztek, hogy ki olvassa fel a gyűjtött anyagot. Voltak olyan időszakok, amikor bármit kértem, mindig teljesítették, ilyen esemény volt a Generációk közötti együttműködés jegyében szervezett szociális otthonban tett látogatásorozatunk is. Szívesen emlékezem az együtt töltött közös kirándulásokra, ünneplésekre, farsangi készülődésekre, a megnyert versenyek örömeire, egy-egy elért eredményre és sikerre.

2. A 4 év során számtalan nehéz helyzet alakította, formálta az osztály közösségét. Mit gondol, mennyire kovácsolódott össze az osztály, hogyan jellemezné Ibolya néni a gyerekek egymáshoz fűződő viszonyát?

- A mai kor pedagógusi elvárásainak nem könnyű megfelelni. A társadalmi problémák az iskola falai közé is beférkőznek, így nekünk nemcsak tanítani, hanem elsősorban nevelnünk kell a diákokat. Minden nehézség ellenére egy percig sem bántam meg, hogy a 8.c. osztály „vezetője” lehettem. Számos dolgot éltünk át közösen, voltak köztük kellemesek és idegtépők is. Utólag természetesen a rossz dolgok is új értelmet kapnak. Ez az osztály az, amire én mindig emlékezni fogok, mivel pályafutásom utolsó osztályáról beszélünk.

3. Mit érzett Ibolya néni a legnehezebb feladatnak az osztállyal kapcsolatban, mi volt a legnagyobb kihívás?

- Ezt a korosztályt nem lehet szeretni akkor, ha valaki nem fogadja el személyiségüket. Én igyekeztem elfogadni őket olyannak, amilyenek. Így is nehézséget okozott az a felfogás, miszerint a felvételik után már nem kell tanulni. Ami még ennél is rosszabb: az érdektelenség. Azt az osztályt, aki mindenre képes volt az előző években- csak tanulni ne keljen- most nem különösebben érdeklí semmilyen közös tevékenység. Kudarcként életem meg a tehetetlenséget, azt, hogy nem minden esetben tudtam motiválni a tanulókat. Meggyőződésem, hogy a vezetés és a kollégák megadtak minden segítséget ahhoz, hogy a választott iskolában megállják a helyüket. Csak rajtuk múlik, hogy a középiskolában milyen sikereket érnek el. Kívánom minden végzős diákunknak, hogy az új iskolában érezze jól magát, és vigye magával az itt kapott szellemiséget. Mindig keressenek minket, mondják el sikereiket, hogy büszkék lehessünk rájuk.

Tavaszi, nyári, őszi, téli. Évszakok, melyek változnak. Az életünk, az életszakaszaink is ugyanúgy változnak. Változik a kedvünk, a hangulatunk, az érzéseink, a hozzáállásunk a dolgokhoz, az élethez. Vannak azonban dolgok, amik, talán nehezebben mennek az életben: szeretni és megbocsátani. Szeretni nem könnyű feladat, hisz a szeretetért tenni kell. A gyűlöletért senki nem tesz semmit, mégis gyakran utálkozunk... Megbocsátani... Az összes közül ez a legnehezebb, főleg, ha önmagunknak kell megbocsátani. Csak rajtunk múlik, hogy továbbvisszük magunkkal a hibáinkat, vagy elhagyjuk őket... Mindent, amit teszünk az életben, tudatosan teszünk, de van, amikor nem figyelünk eléggé, és hibázunk. Ez ahhoz hasonló, mint amikor vezetünk egy autót, több sávban haladhatunk, de nekünk kell tudni, melyik sávban maradunk. Vannak, akik féktelenül száguldoznak a semmire figyelve, s közben másoknak ütköznek, ártatlanokat gázolnak el, és nekimennek a végtelennek tűnő védőkorrátnak vagy kisiklanak az útról. Az autó az életünk, a sofőrök mi vagyunk, csak rajtunk múlik, hogy az esztelen száguldozás közben ártatlanokat gázolunk el, s nekiütközünk a védőkorrátnak, Istennek. Kisiklunk a helyes útról, mert a rövidebb út egyszerűbbnek tűnik. Ám egész életünkben ott van a védőkorrát. Végtelennek tűnik, de miközben elhaladunk mellette, rengeteg dolog történik velünk. Isten vigyázni akar ránk, azt szeretné, hogy boldogok legyünk, de mi megtagadjuk, mert „ciki”. „Ciki” a tanulás, könnyebb hibáztatni, megbántani tanárainkat, akik csak a jót akarják. Mindent, amit tesznek a szüleink, tanáraink és Isten, nem maguk miatt, hanem miattunk teszik, de mi a lehetőségekkel nem élünk, mert nem tudjuk megbecsülni a jót. Vannak kivételek, de csak páran, „akiket most strébernek nevezünk, később azonban főnöknek fogunk szólítani.” Úgy tűnik, néhány embernek szégyen a hit, a tanulás, az önbecsülés, a jóindulat, az őszinteség, de szerintem sokkal nagyobb szégyen lesz az, amikor majd felnőttként munka és hit nélkül kell élnie. Lehet nevetni, gúnyolódni, de ha már kiröhögöd a másikat, nézz csak tükörbe, magadat látni fogod, de a lelkedet nem.

Budai Júlia, 8. c

Legszívesebben madár lennék

Legszívesebben madár lennék,
Oda szállnék, ahova akarnék,
Csak egyedül az erdőben,
Ott, ahol nem bánt engem senki sem.

Csak egyszer érezném magam szabadnak,
Hogy miért érzem magam rabnak,
Mert nincs már annyi mosoly az arcomon,
Mint mikor boldog voltam régen nagyon.

Ez a sok önelégült ember,
Ebbe a földbe több nem kell,
Megkeserítik az életet,
Amit régen az Isten boldognak teremtett.

Csak szállnék, szállnék ki a világból,
Mert úgysem fog a föld megváltozni magától.

Juszkó Patrícia, 8.c

Adventi jó cselekedetem

Ma reggel szépen hullott a hó, amikor újra ellátogattam az öregotthonba. A legutóbbi látogatásomkor megismerkedtem Szilva Bálint bácsival, és őt mentem meglepni. Sikerült! Látszott az arcán, hogy hihetetlen számára, ami most történik. „Ez a kislány tényleg én-hozzám jött? Senki máshoz? Csakis engem akar látni?” Valahogy ezt éreztem, amikor egymásra néztünk. A választásom azért esett rá, mert 10 éve levágták a meglévő egyetlen lábát is, ekkor került ide. A felesége már nem él, az egyetlen lánya pedig messze lakik, évente csak egyszer-kétszer látogatja. Egy teljes órát beszélgettünk. Én a szépen terített ágyszélén, ő pedig a tolokocsijában ült. Jókedvűen nevetett a régi dolgokon, amire visszaemlékezett, és megosztotta velem emlékeit. A csillogó szemű bácsi azt is mondta, hogy tegnap, szombaton is vártak gyerekeket, de nem jöttek, mivel tanítás volt az iskolában. Örülnek, ha a minden napos monoton látogatást megdönti egy kis gyermekszívaj... Megpuszilt, amikor elköszöntem tőle. Én pedig megígértem, hogy az évben még egyszer meglátogatom. „Várjál csak, adok neked valamit!” Így szólt, és már "gurult" is a kulcsra zárt szekrényéhez. Szegénykém, ugyan mit akar adni? - gondoltam. Egy csokoládé mikulást nyújtott felém. Nem lehet tudni, hogy ennek ki örült jobban, az, aki kapta, vagy az, aki adta. Elégedett voltam magammal, és jó érzés töltötte el a szívemet. Ütközben, amikor hazafelé kerékpároztam, a bácsira gondoltam...

Zagraj Bettina 8.c

DICSŐSÉG JÉZUS KRISZTUSNAK!

A Szent Miklós Görögkatolikus Iskola és Óvoda
tandestülete, munkatársai, tanulóközössége
búcsúzik végzős diákjaitól, iskolatársaitól!

„A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, hitemet megtartottam. Készen vár az igazság győzelmi koszorúja, amelyet azon a napon megad nekem az Úr, az igazságos bíró, de nemcsak nekem, hanem mindenkinek, aki örömmel várja eljövételét.” (2 Tim 4,7-8)

IMPRESSZUM

**Kiadja a Szent Miklós Görögkatolikus Általános Iskola, Óvoda
és Alapfokú Művészeti Iskola**

3780 Edelény, Borsodi út 36/b, Tel: (48) 525-134

www.sztmi.hu - email: szentmiklos.edeleny@gmail.com

Felelős kiadó: Barta József igazgató - Szerkesztők: Szabó Zoltánné, Mészáros Marianna, Gál András

Készült 120 példányban